

Gilotina

květen - červen

Foto: V. Jaroš

Kvinty v Římě

Foto: gyrec.cz

Sexty v Osvětimi

Foto: gyrec.cz

Sekundy na ekokurzu

Foto: gyrec.cz

Tercie v Olomouci a Kroměříži

Foto: A. Karásek

Adaptační kurz kvint

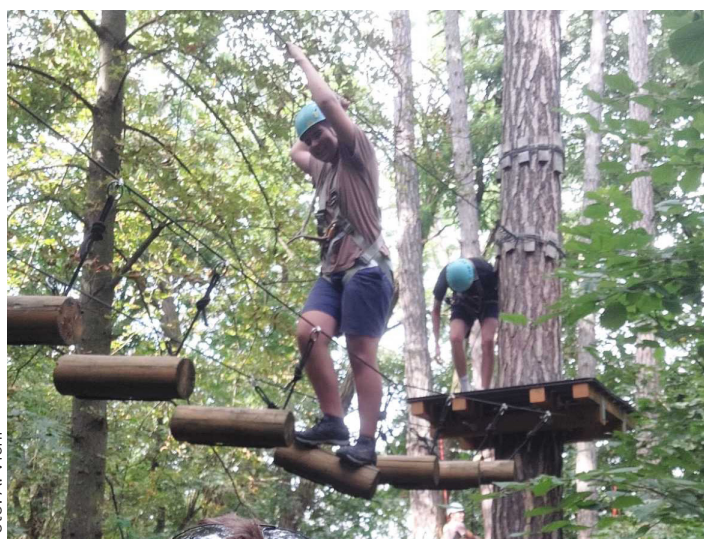

Foto: A. Vichr

Adaptační kurz kvint

Milí čtenáři a milé čtenářky,

prázdniny utekly jako voda a Gilotina je zde, aby vám i v novém školním roce, ve kterém vyjde, připoměla, co bylo, a nalákala vás na to, co bude. Poslední dva měsíce školy byly docela těžké. Poslední písemky na rychlo, pro některé maturita, pro některé dohánění

dluhů, které vyučujícím během školního roku zanechali. Byly ale také naplněné výlety a akcemi, od Majálesu přes první cesty kvart do Anglie až po unikátní cestu sekund do Francie. Všichni máme na co vzpomínat, ať už v dobrém, či zlém. Za celou redakci ale doufáme, že Gilotina byla schopna zkracovat krk dlouhým chvilčkám, které žáci ve škole či mimo školu zažívají. Mimo jiné

v tomto čísle naleznete na straně 11 dlouho očekávané Školníkové okénko, které jsme se rozhodli pojmout v trochu záživnějším duchu a velice jsme si jeho přípravu užili.

Přejeme příjemné čtení

Václav Lněnička & Kristýna Ježková

šéfredaktoři: Václav Lněnička, Kristýna Ježková

grafické zpracování: Václav Lněnička

sazba: Václav Lněnička, Kristýna Ježková, Patrik Michálek, Laura Conlon, Jan S. Soběslavský, Anna Vaisová

titulka: Václav Lněnička

vedoucí webového vydání: Adam Vala

korektoři: Mgr. Michaela Straková, Samuel Chvátal, Patrik Prachár

stálí redaktoři: Václav Lněnička, Kristýna Ježková, Patrik Michálek, Vojtěch Gut, Veronika Řeháková, Anna Czajkowska, Terri Ann Slováková, Jan Jagelský, Anna Vaisová, Jan Lorenčík, Adam Vala, Samuel Chvátal, Barbora Perglová, Hana Špiritová, Emma Höklová, Petr Matějka, Natálie Honzíková, Mariana Kodešová, Ema Kubátová, Běta Kubátová, Karla Jenčeková, Šimon Hlaváček, Dalibor Číp, Veronika Juračková, Sofie Hana Klímová, Michaela Orlovská, Adina Šmikmátorová, Emílie Marešová, Natálie Dostálová

4

Gilotina v Praze! Jak jsme dopadli v celostátní soutěži?

6

Jaké mít očekávání pro tradiční zájezd do Anglie?

7

Věděli jste, že v řadách Gyrecu najdeme mnoho kapel? My také ne...

10

Školníkové okénko na desce a čtyřech kolech!

12

Jak přežít své první dny na našem gymnáziu?

17

Poslední pohled na Majáles, jak se vám to líbilo?

**Gilotina I studentský časopis
Gymnázia Brno-Řečkovice
Terezy Novákové 936/2,
621 00 Brno, Česká republika**

Web: gilotina.gyrec.cz

E-mail: gilotina@gyrec.cz

Instagram: [gilotina.casopis](https://www.instagram.com/gilotina.casopis)

Foto: J.S. Soběslavský

V průběhu přípravy školníkového okénka...

Gilotina na výletě

Práce pro časopis (i ten školní) se neskládá pouze z hodin vysedávání u prázdného papíru nebo nenasázené stránky. Může se také jednat o obcházení zajímavých akcí nebo institucí. Nějak musíme ty články sehnat. Vysedávání následuje až potom. A tak se Gilotina vydala na výlet do Prahy.

Kristýna Ježková
SEPTIMA B

Doufám, že už jste všichni slyšeli tu radostnou zprávu o vítězství Gilotiny v soutěži Nejinspirativnější středoškolský časopis roku. Jestli ne, tak teď už to víte. (A měli byste se stydět, protože to znamená, že nečtete úvodníky.)

Jelikož se jednalo o celostátní soutěž, organizátoři se nespokojili s malebným městem na jihu Moravy a uspořádali vyhlášení v Praze. Prý je hlavní nebo co. A když už jsme byli přinuceni cestovat do tak vzdáleného a neznámého města, tak jsme toho aspoň využili k návštěvě instituce důležité nejen pro česká média – České tiskové kanceláře, ve zkratce ČTK.

Exkurzi jsme měli domluvenou na 10:30. Kvůli tomu jsme museli vstávat stejně brzo, jako když máme hodinu na sedmou. Tady aspoň vidíte, kolik je toho vedení Gilotiny ochotné obětovat pro

zajímavý zážitek, o který se rozhodně jednalo.

Hned na recepci nás uvítala šéfredaktorka zpravodajství Mgr. Radka Matesová Marková. Pro pokračování by bylo ideální objasnit, co vlastně ČTK dělá. Její redaktoři, fotografové a kameramani se snaží zachytit momentální dění v nezkruslené podobě a předat ho dál médiím. V předaných informacích se nesmí objevit ani náznak subjektivnosti, což (společně s gramatikou) kontrolují editoři. Je ekonomicky i politicky nezávislá a řídí se heslem “spolehlivost- rychlost- nezávislost”. ČTK vlastně vydělává na tom, že přesně tato práce se nechce ostatním médiím dělat. Lépe řečeno ví, že by je to vyšlo draž, než platit ČTK za dodání informací, o které si řeknou. Po tomto krátkém úvodu jsme se mohli přesunout k historii, která je taky pestrá. ČTK byla totiž založena už v roce 1918, tedy při vzniku ČSR. Ze začátku se jednalo o státní agenturu, proto její vývoj probíhal společně

Foto: J.S.Soběslavský

Kancelář ČTK

s vývojem státu. V podstatě budovu i agenturu obsadil ten, kdo byl zrovna u moci a přetvořil si ji k obrazu svému. Ale nakonec se jí podařilo osamostatnit ekonomicky i politicky. V roce 1993 byla oddělena od státu podle zákona o ČTK a získala tak statut veřejnoprávní instituce.

Po přednášce z historie jsme se přesunuli opět do současnosti, abychom se podívali, jak taková práce probíhá dnes. Přenesli jsme se trochu do jiného světa plného počítačů a televizí. Před každým redaktorem/ editorem stály dvě počítačové obrazovky a na velkých televizních obrazovkách ve sdílené místnosti se živě vysílaly zprávy. Teprve správné přehlcení informacemi. Redaktoři skládají z událostí krátké highlity, tedy v jedné větě shrnou, co se stalo. Až poté vytváří delší zprávy. A editoři na všechno dohlíží, takže kromě gramatiky musí i zkontrolovat všechna fakta a to, zda článek není subjektivní. Takže ideální partáci na hospodský kvíz nebo Kdo chce být milionářem.

Poté jsme několika smysluplnými dotazy ukončili celou exkurzi. Na vyhlášení Nejinspirativnějšího časopisu jsme se nasytili a navázali nová přátelství s lidmi, které pravděpodobně už nikdy nepotkáme. Celý den jsme zakončili obdivováním Václavského náměstí z kupole Národního muzea a mohli jsme po příjemně stráveném dni (mimo školu) vyrazit zpátky do rodného města.

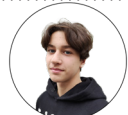
Foto: J.S.Soběslavský

Předávání výhry

Řím a Lorax

18 hodin v autobuse z toho tak dvě čistého spánku. Ve zbylém čase jsme se věnovali činnostem jako ležení se zavřenýma očima, mikrospánek, sledování Loraxe, poslouchání všech různých druhů, žánrů a stylů hudby, znovu sledování Loraxe, debatování o důležitých tématech, pojídání zabalených svačin a nakonec sledování Loraxe.

Vojtěch Gut
KVINTA A

Dobře, dobře, radši zpomalím. Nejspíše si kladete otázku: “Stálo jim to vůbec za to?” nebo “Neunudili se k smrti?” Někteří si možná říkáte: “Co to je sakra Lorax?” Nebojte, všem třem problematům přijdete v tomto článku na kloub.

Začnu tou již zmíněnou cestou. Šílenství. Aby nebyla cesta jednotvárná, tak se autobus celou dobu třepal a do našich těl se tak dostávalo velké množství adrenalinu, aby se dalo hůře usnout. Po celou cestu svítilo ve vozidle modré ostré světlo, abychom si museli zakrýt oči, když jsme chtěli spát. Zastávky byly každé tři hodiny, takže v 15; 17; 21; 23; 0; 0,369; 1 a 6 hodin. V noci se schválně zastavovalo vícekrát, abychom měli spánek rozkouskovaný a kdyby náhodou se chtělo někomu na toaletu.

Foto: V. Jaroš

Ovšem opomeneme-li místy až nevydržitelnou cestu a zanecháme-li stěžování si, uvědomíme si několik důvodů, proč stála ta túra za to. Super bonus bylo, že jsme do Říma dorazili již brzkých ranních hodinách a nemuseli jsme tak čekat za obvyklých podmínek dlouhou frontu na náměstí sv. Petra a mohli si tak užít téměř prázdné metropole. Naše stezka měla svůj počátek v majestátní katedrále sv. Petra, kde si mohli zájemci vydupat spleť schodů a žebříků a shlédnout z vrcholu kopule.

Následně jsme pokračovali do vatikánských muzeí, jež jsme si mohli projít dle naší libosti. Mě osobně nejvíce zaujala expozice s historickými mapami. Ovšem všichni mířili zcela jinam, a to do známé Sixtinské kaple zhlédnout “Dotyk”. Večer jsme vyjeli na nedaleké kopce, odkud se nám z hotelu naskytl nádherný výhled do dálky. Druhý den bych pojmenoval chodící. Od fontány di Trevi skrz Pantheon, kolem Kapitolu, přes Colosseum až na Palatin. K tomu jsme stihli i parádní oběd, kde padla typická pizza i mé oblíbené TORTELLINI, a nezapomněli jsme ani na zmrzlinu.

Pak už zbývala jen cesta zpět. No, tedy, suma sumárum, cesta tragická, prohlídky trochu uspěchané, ale díky volné ruce učitelů jsme si výlet ve výsledku asi užili. Co že? Že jsem na něco zapomněl? Jo! Lorax je vynikající film, nebudu prozrazovat, co se v něm děje, takže jej určitě zkoukněte na Netflixu.

Foto: V. Jaroš

Katedrála

Foto: V. Jaroš

Kvinty v Římě

Co (ne)čekat v Anglii

Na konci sexty jsem byl spolu se svými spolužáky na jazykově poznávacím zájezdu v Anglii, ze kterého jsem si odvezl spoustu zážitků. Předpokládám, že vy, čtenáři (především z nižších ročníků) do Anglie se školou teprve pojedete, a předpokládám, že moc nevíte, co čekat. V tomto článku se nebudu věnovat nějakému nudnému popisu všech míst, na kterých jsme byli, a všech činností, co jsme dělali. Chtěl bych vám spíš sdělit mé poznatky a podělit se s vámi o nějaké mé zkušenosti z výletu do této anglicky mluvící země. Budu takový váš průvodce.

Patrik Michálek
SEXTA A

Vezmu to pěkně chronologicky, takže začnu cestou autobusem. Ta je poměrně dlouhá, jestli se nemýlím, tak je to více než dvacet hodin, a to opravdu není málo. Tudíž vám doporučuji si pečlivě sbalit vše pro vás potřebné na cestu, ať už se bavíme o svačině, polštáři, knížce a nebo mobilu s powerbankou. (Ta se opravdu hodí.) Až přijedete do Londýna, tak budete ubytování u čistokrevných Britů s černou pletí a jamajským původem, což s sebou nese další skutečnosti. Bydlet budete nejspíš v nějaké čtvrti v jižním Londýně a můžu vám garantovat, že se na těch pár dnů stanete těmi nejbělejšími obyvateli v celé čtvrti.

Zvyknout si taky budete muset na jazyk, kterým vaši ubytovatelé budou mluvit. Mluví sice anglicky, ale tak ve třech různých nářečích najednou. Na vás snad budou mluvit srozumitelně, ale když se

budou bavit mezi sebou, tak si myslím, že budete opravdu rádi, když aspoň pochopíte, o čem se baví.

Věci, jako je jídlo či ubytování, můžou hodně záležet na rodině, kterou zrovna dostanete, ale dám vám jednu dobrou radu. Pokud něco chcete, tak to musíte říct a musíte to říct jasně a nahlas. Hned vysvětlím, co tím myslím. Většina rodin se na vás bude snažit nějakým způsobem ušetřit a jen na vás je, jestli si to necháte líbit, nebo ne. Jestli a kdy se pouštět do nějakých sporů je na vašem nejlepším uvážení, ale uvedu příklad z mojí zkušenosti. Každý den jsme dostávali takový balíček s jídlem na oběd před tím, než jsme odešli ze dveří, ale jenom ten poslední den na to jaksi někdo zapomněl. A jen díky v uzovkách drzosti a vytrvalosti mě a mého kamaráda jsme ty balíčky nakonec i dostali. Kdybychom nic neřekli, tak nic nedostaneme, nikomu to nebude vadit a nikdo to nebude řešit. A to byl jen jeden příklad. Co se týče cen, všichni si snad

Foto: N. Koudelková

Sexty v Londýně

uvědomujeme, že nakupování v Anglii bude pro nás, Čechy, trochu dražší než doma. Vesměs je to pravda. Opravdu očekávejte mírně vyšší ceny, ale to neznamená, že se budete muset z Anglie vracet s vybilovaným bankovním účtem. Co se týče pití a baleného jídla, tak opravdu můžu jen doporučit řetězec Poundland. Jak již v názvu slyšíte, většina věcí tam stojí opravdu jen jednu libru a nebo něco málo víc, což je na Anglii hodně dobrá cena. Nedělám si iluze o tom, jak kvalitní většina zboží je, ale na pár dní se to dá zvládnout, ne?

Tak snad teď už máte o něco lepší představu o tom, co čekat a nečekat v Anglii. Zdaleka jsem nepokryl všechno, ale to nevadí. Aktuálnost tohoto článku bude také hodně záviset na tom, zda se tyto školní výlety budou dále organizovat tak, jak se organizují, a nebo jestli se celý charakter výletu bude měnit. Myslím si ale, že pokud jedete do Anglie a jedete se ubytovat do rodiny, tak neuděláte chybu, když si tento článek před odjezdem přečtete ještě jednou.

Foto: N. Koudelková

Sexty v Anglii

Hudební okénko

aneb Hudební projekty z Kuřimi, kterých se účastní naši (bývalí) studenti – část I.

Jelikož je hodně studentů z Gyrecu z Kuřimi, a ještě k tomu jsou mnozí z nich hudebně nadaní, tak jsem se rozhodl věnovat toto hudební okénko hudebním projektům z Kuřimi. Pojdme se tedy na ně podívat.

Patrik Prachár
SEXTA A

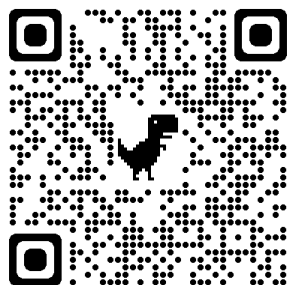

Aritmic Band

Tato kapela pod taktovkou Josefa „Pepína“ Koláře hraje především jazz, swing a blues. V jejich kapele jsou zastoupeny všechny druhy saxofonů a trumpety doplněné o klarinet, klavír, baskytaru a bicí. Toto seskupení vzniklo v září roku 2007, kdy čítalo 10 členů, ale v průběhu jejich působení na hudební scéně se jejich kolektiv postupně rozrůstal a nyní čítá cca 20 členů. Kapela má také několik úspěchů. Několikrát vyhráli první místo v krajském kole soutěže jazzových souborů, dále účinkovali na několika akcích (nejen v Kuřimi), koncertovali s některými známými kapelami (Cimbal Classic), hráli ve Valdštejnském paláci na akci s názvem ZUŠ Open atd. V této kapele působili naši studenti Daniel Burkart (klavír), Petr Cabejšek (tenor saxofon) a Patrik Prachár (zpěv, klarinet), nyní zde hraje Matouš Rajmic (bicí).

Video Aritmic Band

Video skupiny Sušenka

Sušenka

Původně komorní seskupení sestávající se ze 3 klavírů. Funguje od roku 2014 a postupně se rozrostlo ještě o elektrickou kytaru a bicí. Hrají především vlastní tvorbu. Toto celé uskupení funguje pod vedením Petera Kučery. Za klavírem sedí a občas zaskočí i ke kytarě náš student Daniel Burkart a do bubnů tříská Jiří Lattenberg.

Acapella

Jde o velmi čerstvé pěvecké těleso. Čítá čtyři členy. Všechny pěvecké hlasy zde mají zastoupení. Toto těleso má v plánu se rozrůst o další členy. Zpívají, jak již název napovídá, především bez doprovodu nástrojů, ale když se naskytne příležitost, tak si rádi zazpívají i s živou hudbou. Acapella pilně pracuje pod taktovkou úžasného Jana Čechovského, se kterým možná něco také chystá sbor gymnázia VOX Gyrecu :). Členem seskupení je Patrik Prachár (baryton).

Četnická stanice Kuřim aneb Jak se četníkovalo za první republiky

Slyšeli jste, že je v Kuřimi četnická stanice? My jsme ji už navštívili... Četnická stanice se nachází kousek od kostela Svaté Maří Magdalény u hlavní silnice směrem na Tišnov. Než se do Kuřimi vypravíte, doporučujeme se podívat na stránky <https://cs-cz.facebook.com/cetnicka.stanice.kurim>, zda je otevřeno. Před stanicí stojí malá lavička, na které občas sedí pár četníků v dobové uniformě, kteří jsou velice příjemní a vstřícní

Ema a Běta Kubátovy
SEKUNDA A

Na stanici jsme objevily spoustu zajímavých věcí z minulých let, převážně z doby prvorepublikového Československa. Najdeme zde četnické uniformy, staré psací stroje, staré vybavení na snímání otisků prstů i trezor přezdívaný „Popelka“. Veškeré předměty jsme si mohly nejenom vyfotit, ale mohly jsme si na ně i sáhnout a důkladně je prozkoumat. Stanice vypadala jako opravdová četnická stanice a byla tak i zařízena: pracovna velitele, služebna četníků a ubikace s replikami uniforem a s originálem dobových kamen.

Pán, který nás provázel, byl velice milý a věděl spoustu informací, nejenom

Foto: kulturakurim.cz

Historická budova četnické stanice

o stanici, ale i o době minulých let. Bylo vidět, že je do sbírání všech předmětů na stanici opravdu zapálený a je to jeho velký koníček. Za stanicí se nachází větší dvorek, kde jsme mohly vidět motocykl Jawa nebo starý vůz zvaný žebříňák.

Majitelé dostávají od lidí další artefakty,

a tak se sbírka předmětů četnické stanice stále rozšiřuje a rozrůstá.

Prohlídku četnické stanice v Kuřimi jsme si velice užily a všem ji vřele doporučujeme. Hlavně těm jedincům, kteří mají o danou dobu opravdu zájem a umí se chovat ke starým věcem.

Foto: kamsdetmi.com

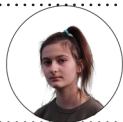
Historická fotografie tehdejšího osazenstva

Expedice Brno-venkov: Putování z Kuřimi do Malhostovic

Tři supermarkety u jednoho kruhového objezdu, nekonečné dopravní zácpy a vazební věznice. To je často vše, co si pod pojmem Kuřim představujeme. Výčet unikátních kuřimských (a malhostovických) lokalit zde ale nekončí. Několik jich představím v tomto článku.

Barbora Perglová
KVARTA B

Naučná stezka Kuřimská hora

Stezka v délce 2 kilometrů vás provede po severním úbočí místního vrcholu s vypovídajícím názvem Kuřimská hora. Nachází se na ní 15 tabulí věnovaných lesnímu ptactvu. U každé z nich můžete v okolních stromech zapátrat a najít příslušného opeřence. Jedná se o aktivitu zajímavou spíše pro mladší ornitology. Ale i ti starší a moudřejší zde mohou o známých ptácích zjistit nové informace.

Ptačí pozorovatelna na naučné stezce

Kuřimský stonehenge?

Slavný komplex kamenných kruhů v Anglii navštíví každoročně okolo milionu lidí. Chtěli jste tuto záhadnou stavbu vidět na vlastní oči? Kamenný kruh za Kuřimi je sice menší a o pět tisíc let mladší, ovšem stojí pár kilometrů od Brna, vstup je zdarma a neproudí tudy davy turistů.

Rozhledna Zlobice

Jak se dostal třípatrový panelák na vrchol Zlobice? Původně se jednalo o objekt určený k dohledu na výcvik v přilehlém vojenském prostoru. V roce 2009 byl objekt po dlouhodobém naléhání občanů Malhostovic přestavěn na rozhlednu. Nejspíš právě díky jejich snaze tu nyní stojí vyhlídková věž vysoké architektonické hodnoty a místo vojáků zde běhají sudokopytníci identifikovatelní jako koza domácí a domestikovaná forma ovce kruhorohé.

Malhostovická Pecka

Nejedná se o tvrdou část oplodí peckovice, nýbrž o skalní útvar tvořený devonskými vápenci. Díky výskytu vzácných teplomilných rostlin je skála součástí přírodní památky Malhostovické kopečky. A pokud si s výpravou na toto místo počkáte až do jara, naleznete tu i populaci koniklece velkokvětého.

Skate session se školníkem aneb Školníkové okénko

Mnozí z vás si určitě vybavují rubriku "Školníkové okénko", která se v minulosti v Gilotině objevovala poměrně často. Tento klenot našeho časopisu jsme se tedy rozhodli oživit a jak jinak než v přirozeném živlu pana školníka - na skatu. Po škole jsme nasedli s panem školníkem do auta, kterým jsme se dopravili až do skateparku na Úvozu, a hned jsme se dali do ježdění

Václav Lněnička
KVARTA B

Š: Dobrý den, tak vás tady vítám.

V: Krásný dobrý den. (Zasmějí se.)

V: Jak jste se měl o prázdninách, pane školníku?

Š: Ale jo, šlo to, odpočíval jsem a pak jsem pracoval.

V: Nějaké dovolenky byly?

Š: Jen tady po republice, kolem Brna, s malým zatím nemůžu po světě, tak jenom v okolí. Já jsem povětšinou v Brně, mám práci, velkou zahradu...

V: Co bylo potřeba udělat, než se opět otevřela škola?

Š: No, kompletně se čistily podlahy, snad jste si všimli! Všechno je vyčištěné a proběhla taková klasická údržba. Čistily se pisoáry, plno věcí se řešilo letos. Koordinovali jsme firmu, spravovalo se to Jéčko (J3), v srpnu je vždy hodně práce.

V: Povedlo se už někomu vás naštvat?

Š: To by ses divil kolikrát. (Zasměje se.) Největší neplecháři se ale uklidnili a ti noví, kteří se objeví, ty ještě nemám vytipované, jinak je to ale v pohodě. Vždycky se najde někdo, kdo něco rozbije, ale určitě to není tak hrozné jako někde na základce.

Ollie na zahřátí...

V: Kde to vlastně teď jsme? Jen bychom uvedli čtenáře do obrazu.

Š: Na Úvoze, ve skateparku za pivovarem, vůbec nevím, jak se tady tomu říká, myslím, že to žádný název nemá, já tomu říkám Úvoz skatepark.

V: Jak byste zatím hodnotil dnešní session?

Š: Dnešní session je zatím na nic, jsem se jen tak zahřál, lehce zapotil, ale zatím jsem toho moc nedal, jen jeden trik. (Projede mladý kluk.) Tady jezdí mladej týpek, kterej je

tříkrát mladší než já a dívej, jak to dává. Ti mladší už jsou někde jinde, já už to mám jen jako udržení pohybu, nehrotím nějaké slidy ze schodů, už je to tak nějak pryč. Já už se bojím, už mám strach, čím jsem starší, tím se víc všeho bojím. Dřív jsem se nebál jít do čehokoliv, ale dneska už vůbec. Předtím to byl tak poloviční skatepark, teď je to úplně jiná úroveň. Tady ten kluk (zmíněný výše) se teď vyjezdí a za dva roky ho uvidíš v televizi, na těchto překážkách je to něco úplně jiného. My jsme přijeli do Prahy na Stalina (Stalinův pomník, známý skate spot) a jenom jsme se koukali, to je taková evropská Mekka skateboardingu.

V: Jak jste se vlastně původně dostal ke skatu? Každý má takový příběh, jak začínal...

Š: Já jsem jako malý jezdil s rodičema do města, tak staří skejťáci jezdili u Janáčka (Janáčkovovo divadlo) nebo na nádraží, kde je teď Letmo. Jenom jsem z dálky pozoroval a fascinovalo mě, jak někdo zvedne desku ze země nohama. Vždy, když jsem viděl skejťáka, tak mě to hrozně zajímalo a obdivoval jsem to. Roky přešly, chtěl jsem pořád skate, to ještě bývaly plastové, ne takové, na kterých jezdíme teď, to vůbec. Pak přišly in-line brusle, já jsem od malinka jezdil na ledě, takže jsem jezdil na in-linech, ale to bylo moc jednoduché.

Já jsem hned skákal ze schodů a dělal otočky a po chvíli mě to přestalo bavit, už jsem se neměl kam posunout. Buď skákat u Grandu (Grandhotel) 50metrové schody a zabít se, nebo se nudit, skatepark tady nebyl. Pak jsem někdy v o 8. třídě potkal týpka, měl obyčejný skate a skákal s ním na patník, hrozně mě to fascinovalo, nějak jsme se dali do řeči a půjčil mi svoji desku. Vysvětlil mi, jak vyskočit, jak se ta deska zvedá. Vyzkoušel jsem si to, za půl hodiny přeskočil trubku a už mě to kompletně pohltilo. Problém byl v tom, že jsem neměl vlastní skate, neměl jsem nic.

Toho týpka už jsem nikdy nepotkal, přestal na tom místě jezdit a už jsem ho nikdy neviděl. Shodou okolností ale můj spolužák zrovna prodával skate, chtěl za něj 500 Kč, ale bohužel ji ještě ten den prodal někomu jinému. Pořád jsem mu říkal, že jestli někde uvidí desku na prodej, tak ať mi dá vědět, ale dlouho nic a pak skončila základka a už jsem ho neviděl. Naštěstí v mojí nové třídě na střední také jezdil spolužák na skatu a jeho kamarád zrovna prodával desku. Na první praxi jsem si vydělal 1000 Kč, on chtěl 1200 za kompletně rovnou desku a skoro rozbitými trucky, byl v podstatě na vyhození. Mně to ale stačilo, tak jsem si ho koupil a začal jsem jezdit. Začal jsem jezdit s tím spolužákem, ten byl zvláštní, protože zároveň jezdil na skatu, ale byl celkem skinhead, nebyl moc oblíbený. Skateboarding se potom rozšířil v Česku, už byly skateshopy, tak se sešly party lidí a jezdilo se. Pro nás to byla forma socializace, potkal jsi se s někým na ulici a dali jste se do řeči, ten skate nás spojoval. Nakonec jsem se dostal na skatepark do Bohonic, tam jsem se zakotvil a zůstal tam.

V: A co Vás u skatu udrželo?

Š: Asi to, že to opravdu není lehké, než jsem se naučil nějaký trik, tak to dlouho trvalo a měl jsem co dělat. Pak byl první

Pak byl první zlomený kotník, první kickflip, měl jsi skate pořád v hlavě a nemohl jsi spát. Videí s triky moc nebylo, první jsem sehnal od kamaráda okopírované na kazetě, nějaké video, které mělo kvalitu nula, ale prostě tě to bavilo. Koukal jsi na to hodiny a bavilo tě to. Jinak se nebylo moc odkud učit, měl jsi jen videa, pak bylo pár talentů v Brně, od kterých jsi se mohl učit, ale to nebylo tak časté.

V: Jak to bylo se sponzorovanými lidmi?

Š: To se vůbec neřešilo, ano, byli tam sponzorovaní skejťáci, obzvlášť v těch Bohunicích, ale to se vůbec neřešilo, bavili jsme se všichni stejně, nikdo se nechoval nějak důležitě nebo zaprodaně. Samozřejmě jsi záviděl, že někdo má lepší prkno než ty, nebo když týpek z bohaté rodiny rozbil skate jen proto, že mu nešel trik místo toho, aby ho dal někomu, kdo ho využije, ale tito lidi se nadjdou i teď.

Š: No nic, jdeme se rozjezdit, ještě bych chtěl dneska něco pěkného dát.

V: Děkuji za rozhovor a se čtenáři se uvidíme na další session!

Speciálně bych chtěl poděkovat Janu Sebastiánovi Soběslavskému za pořízení fotografií.

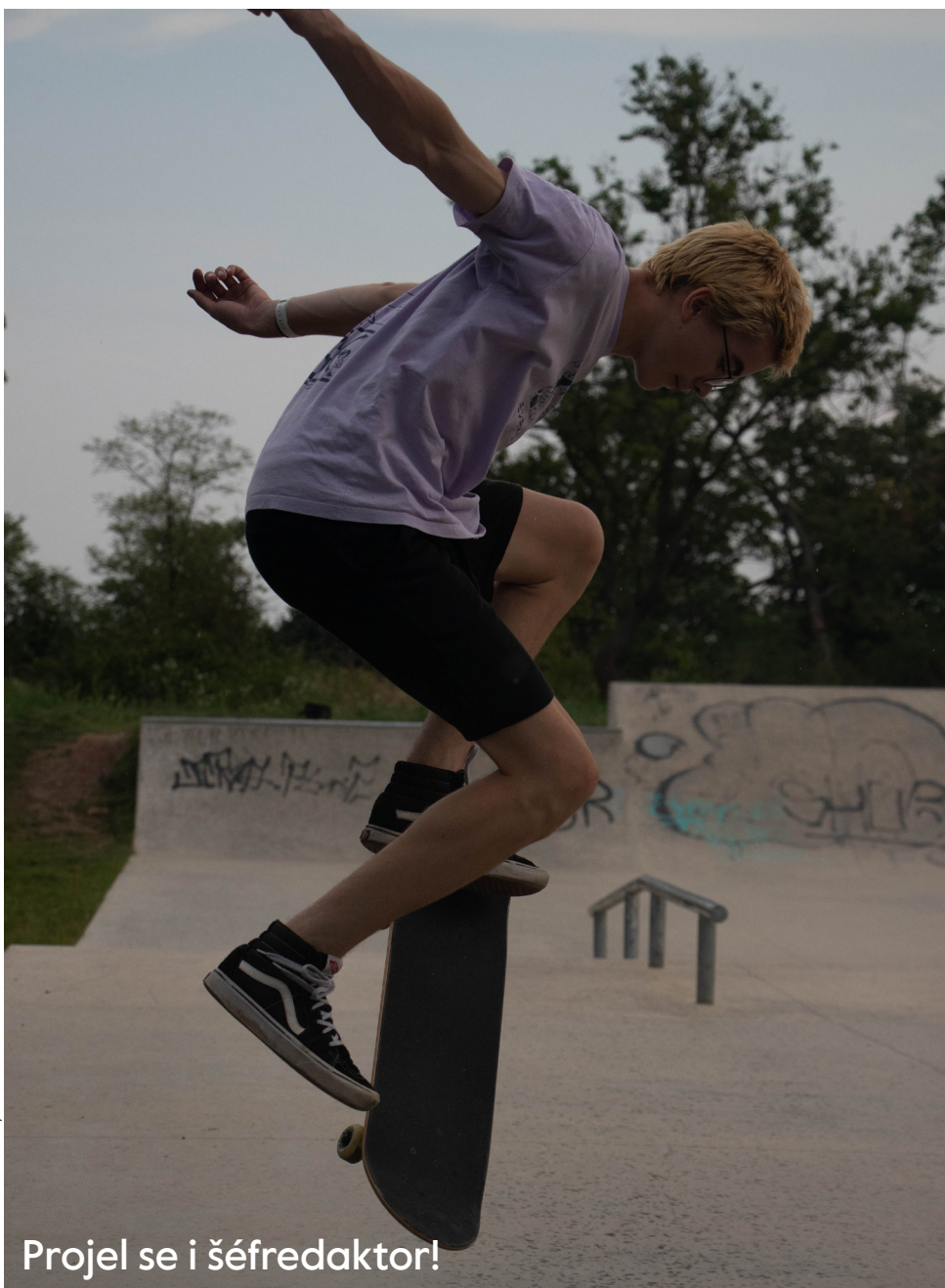

Foto: J.S. Soběslavský

Projel se i šéfredaktor!

Zkoušky z Ameriky

Jestli se chcete hlásit na univerzitu do USA nebo sledujete dostatečný počet seriálů ze středoškolského prostředí, pravděpodobně jste slyšeli o zkouškách SAT. O těch vám ale tento článek nic neřekne. Můžete se však dozvědět o méně známých oborových zkouškách AP Exams, které si už razí cestu i do českého školství. Ale více v samotném článku.

Kristýna Ježková
SEPTIMA B

AP neboli Advanced Placement jsou mezinárodně uznávané zkoušky na úrovni prvního ročníku americké

univerzity. Oborů, ve kterých se dají skládat, je nepřeberné množství od psychologie přes statistiku po programování, takže si vybere každý.

Já osobně jsem úspěšně složila AP Biology, ale musím přiznat, že bych to

nezvládla bez přípravných kurzů, které jsem absolvovala u CTM (Centrum pro talentovanou mládež) v septimě. Toto období studentského života na Gyrecu nedoporučuji k přípravě na náročnější AP zkoušky, pokud nejste masochista, který nesnáší volný čas a snaží se

proti němu bojovat všemi možnými prostředky. Nebo se o této možnosti dovídáte až pozdě (což byl můj případ).

Celý kurz probíhal online s doporučeným studiem 8–10 hodin týdně a samozřejmě výchozím jazykem byla angličtina. Konkrétně kurz k AP Biology byl poskládán do osmi kapitol, každá měla ještě průměrně deset podkapitol, z kterých jsme v pondělí, středu a pátek psali krátký testík. Rozdělení jsme byli do skupinek po 10–15 lidech. Každá skupinka dostala svého lektora, který celý kurz řídil, a v případě potřeby bylo možné si s ním domluvit individuální online lekci. Také jsme museli občas vypracovat protokol z domácího pokusu nebo spolupracovat ve skupinkách po 2–3 lidech. Naštěstí naše instruktorka rozuměla, že kurz není naším jediným zájmem, a byla shovívavá k neschopnosti odevzdat práci nebo vypracovaný test včas. Materiály ke studiu se mi líbily a bylo jich opravdu velké množství (možná až příliš). Aspoň si mohl každý vybrat, co mu vyhovuje. Jediné, co bych kurzu vytknula, je cena – tedy 18 500 Kč, pokud se nepřihlásíte včas a díky tomu získáte slevu až 2 500 Kč. Ale i tak se jedná o poměrně vysokou částku. Bohužel, jak jsem již uváděla, k úspěšnému složení AP Biology vám znalost biologie ze školní výuky stačit nebude. Zkoušky jsou totiž trochu jinak zaměřené, převážně na molekulární biologii, genetiku, ekologii a obecné pochopení základních mechanismů.

Foto: www.google.com

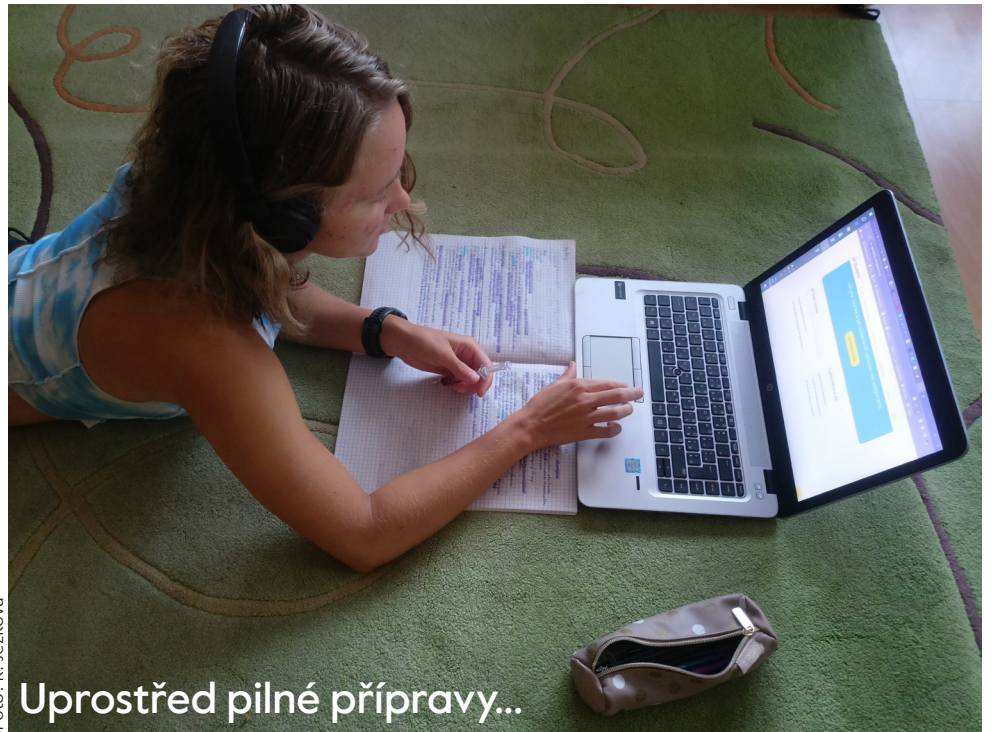

Foto: K. Ježková

Uprostřed pilné přípravy...

Když už jste zvládli kurzy, tak samotné zkoušky jsou taková třešnička na dortu a nezapomenutelný zážitek. Píší se v Praze v jeden den pro celou republiku, takže si můžete udělat malý výlet. Dá se říct, že přístup byl... americký. Všechno působilo velice úředně a zhruba hodinu nám trvalo, než jsme se dostali k samotnému testu. Veškeré nepotřebné věci (včetně telefonů) jsme museli schovat do batohu, ten odložit ve třídě před lavici a po celou dobu zkoušek se ho ani nedotknout. A pak jsme se dostali k první části, což byl hodinu a půl dlouhý test s výběrem ze čtyř možných odpovědí (abcd). Jedná se o velice tajné informace, o kterých nesmím vůbec mluvit, jinak by mě pravděpodobně zatkla CIA nebo něco takového. Dokonce jsme knížečku s otázkami museli po testu znovu zalepit. Následovala desetiminutová přestávka, během které jsme opět nesměli o testu mluvit (pravděpodobně mezi nás vyslali tajné studenty-špióny, aby to zkontrolovali), a další hodinu a půl dlouhý test, tentokrát s otevřenými odpověďmi. Po celém tomto zážitku už se moc nikomu nic podnikat nechtělo, tak jsme se opět rozjeli do různých koutů republiky.

A k čemu vám to celé bude? Dobrá otázka. Ne všichni AP zkoušky využijí

a ne všichni je ocení. Já se rozhodně spoustu naučila a vylepšila si angličtinu. V zahraničí jsou často uznávané u přijímaček na vysokou, tento trend už proniká i do ČR, například na Lékařskou fakultu MU (hledejte pod informacemi o bonifikaci). A ještě bych se chtěla vrátit i k samotnému úvodu článku. Ministerstvo školství rozjelo pilotní projekt, podle kterého by AP zkoušky mohly být uznávány místo maturity. Do projektu už se přihlásilo vícero českých gymnázií, naše mezi ně bohužel nepatří (je pravda, že obsah se liší od obsahu maturity, přinejmenším u AP Biology). Ale kdo ví, třeba nás to jednou taky potká (teda mě už ne).

Foto: www.google.com

První den

První den může být těžký. Je to začátek něčeho nového. Uvidíte nové lidi, které budete dennodenně vídat příštích osm let. Ta představa může být trochu děsivá, ale věřte, že první den rozhodně děsivý není. Každý ho zažil. Někdo před delší dobou a někdo třeba pouze před rokem. Jak vlastně vzpomínají na svůj první den primáni?

Adina Šmíkmátorová
Natálie Dostálová
PRIMA A

1. Jak vzpomínáš na svůj první den tady na Gyrecu?

2. Bylo tady na škole něco co tě hodně zaujalo? Ať už v dobrém nebo špatném slova smyslu.

3. Je něco co bys vzkázal/a budoucím primánům?

Anna Kubicová (Prima A):

1. No pár lidí jsem tu znala, ale bylo to takové hodně neobvyklé. Celkem mě štválo že jsme se museli představovat a takovéhle věci, ale tak to k tomu patří.

2. Docela mě překvapilo, že jsem tady potkala Madlenku s Marcelkou, já už jsem se totiž s nimi potkala na skautských závodech, takže to bylo takové milé.

3. Určitě přijít dřív a zabrat si dobrá místa, protože se to opravdu hodí.

Emma Boudná (Prima A):

1. Hodně hezky. Když jsem přišla do třídy tak byli všichni podle mě hrozně milí. Kamarádky tam obcházeli stoly a různě se ptaly na otázky, třeba jak se jmenuješ a tak. Takž na něj vzpomínám fakt hezky.

2. Já jsem čekala, že tady budou paní profesorky a páni profesori zlí, takže když přišla do třídy naše paní profesorka Olšáková, tak mě příjemně překvapilo, že byla a samozřejmě pořád

Foto: p.p. Olšáková

Na výletě na Babím lomě...

je hrozně milá. Všichni profesori a profesorky jsou tady hodní, a to jsem opravdu nečekala. Ale zase se mi úplně nelíbila barva školy, protože když jsem přišla tak byla z venku taková šedivá, ale vevnitř to bylo lepší

3. Tak určitě aby se nebáli, protože to opravdu není tak hrozné, jak si třeba mysleli, že je to sice nový začátek ale je moc super.

Julian Blahák (Prima B):

1. Tak bylo to fajn. Byl jsem z toho takový trochu překvapený. Ale potkal jsem nové lidi, takže to bylo za mě fajn. A taky bylo super, jak jsme vlastně celá třída poznávali ten první týden pro nás nové profesory a vlastně i sebe navzájem.

2. Překvapila mě tady ta liga florbalová,

co bývá o přestávkách a samozřejmě výtah.

3. Třeba aby nějak dělali kompromisy s profesorama, aby se s nimi nějak domlouvali a tak.

Eliška Rábová (Prima B):

1. Možná to bude trochu urážlivé, ale nejdřív mě hodně překvapilo, že je tady ta škola taková hodně šedá. Ale jsem byla ráda že jsem tu někoho znala. My jsme se totiž dostali z jedné školy čtyři, takže to bylo fajn.

2. Máme zase o mnoho větší skříňky, a to bylo fajn.

3. Přijít spíš dřív aby měli dobré místo. My přišli celkem brzo, ale i tak už bylo skoro všechno obsazeno.

Foto: p.p. Olišáková

Na adaptáku...

Samozřejmě ne všichni měli svůj první den před rokem, pro někoho je to už třeba osm let a nebo ještě déle...

Pamatuješ si ještě na svůj první den tady? A jak na něj vzpomínáš?

Emma Elena Hubatková (Septima B):

Moc si to nepamatuju, ale vám že jsme měli třídu, která už neexistuje, teď jsou v ní skříňky. Seděla jsem s Aničkou a její mamka si nás přišla vyfotit, to bylo milý. Ale na gymplu jsem se těšila a měla jsem ohledně toho dobrý pocit.

Pamatujete si ještě na svůj první den tady na Gyrecu?

Paní psycholožka : Myslíte jako žák nebo jako psycholožka, protože já jsem tady i studovala.

Jako žák, jestli si to teda pamatujete.

Paní psycholožka: Jo, pamatuju. My jsme měli hrozně vysokého spolužáka

a já jsem si myslela, že to určitě musí být někoho brácha z vyššího ročníku, že přece nemůže být tak vysoký v primě. Ale potom zazvonilo a on tam v té třídě pořád byl. Tak jsem si říkala: Aha, tak to je asi nějaký náš nový spolužák. Ale hrozně mi pořád vrtalo v hlavě, proč je tak vysoký. Takže to byl můj první den.

Moc děkujeme všem za rozhovor.

Proč se přihlásit do Gilotiny?

Gilotina – časopis, který právě držíte v ruce. Ale co, nebo spíš kdo stojí za tímhle vším? Mohli by jste i vy. Zeptali jsme se Vaška (hlavního redaktora) na pár otázek ohledně Gilotiny, které by vás možná mohli přesvědčit Gilotinu alespoň zkusit. Kdo ví třeba jednou skončíte jako hlavní redaktor/redaktorka.

Proč by se měli přihlásit primáni do Gilotiny?

Vašek: Tak oni si vždycky všichni představí jenom nějaký kus papíru a na něm články, ale Gilotina je podle mě spíš kolektiv, který vás dokáže naučit víc než napsat pár slov i když to je docela užitečný, pokud jste na humanitní předměty a obecně na humanitní vědy. Máme tady hrozně moc odvětví

Gilotiny, máme tady sazbu kde se můžete naučit dělat grafické úpravy, máme tady normálně redaktory, kteří píšou články a vlastně nám dělají ten podklad na ten časopis nebo máme jenom i fotografie kteří dělají ilustrace pro naše články a vše co je potřeba ohledně toho a samozřejmě taky korektory kteří se ujíždí, že nemáme hrubky v textech.

Co je tvoje nejoblíbenější věc na Gilotině?

Vašek: Jedna z mých nejoblíbenějších věcí na Gilotině jsou v rámci kolektivu mezitřídní vztahy, protože už třeba od sekundy jsem měl příležitost se bavit se sextánama, septimánama a hodně jsem se od nich naučil. A v rámci Gilotiny samotné, mám nejraději asi sazbu.

Jako v online výuce

Zapínám si poslední knoflíček na košili a dávám si na sebe sako. Oblékám si svoje oblíbené tepláky a sedám si k počítači. Ještě si rychle nastavím webkameru a zkontroluju, zda mi funguje mikrofon. Všechno funguje, takže klikám na tlačítko připojit a po pár sekundách se už ocitám v zoom meetingu s dalšími cca padesáti lidmi. Krátce jsou nám sděleny nějaké organizační informace a pak už jdeme rovnou debatovat. Připojíme se teda do menší zoom místnosti, ve které by se debata měla odehrávat, a čekáme, až se připojí druhá strana a samozřejmě také rozhodčí. Debata začíná, jakmile tam jsme všichni. Po hodině a pár minutách debata končí a odpojujeme se.

Patrik Michálek
SEXTA A

Takhle to zhruba probíhalo. Bylo to takové suché a bez lidského kontaktu. Zkrátka, nebyl to debatní turnaj tak, jak jsem ho znal. Ale možná to bylo dobře. Možná, že jsme se takhle více soustředili jak na přípravu, tak i debatu a že jsme potom podali lepší výkon. Kdo ví. Po čtyřech debatách jsme měli s klukama výbornou bilanci. Vyhráli jsme tři debaty ze čtyř, prohráli jsme pouze jednu, a to ještě nepřesvědčivě. Všem nám došlo, že v tomto online

turnaji útočíme na první místo. Proto mě o to více mrzelo, že jsem se na poslední debatu v neděli z osobních důvodů nemohl dostavit a nemohl jsem tak spolu s kluky bojovat o vítězství.

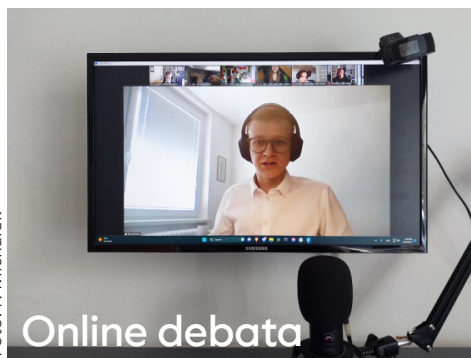

Foto: P. Michálek

No a jak to dopadlo? Skončili jsme nakonec na třetím místě, což bylo nejdřív trochu zklamání, protože tu poslední debatu jsme prohráli opravdu jen těsně, ale co se dá dělat. Jsme rádi za třetí místo. Myslím, že to je dostatečný ukazatel toho, jak jsme se všichni za těch deset měsíců jako debatéři zlepšili. Já už se teď těším na další debatní turnaje a zároveň doufám, že se debatní klub Gyrecu rozroste a časem dosáhne stejných, nebo i větších úspěchů a kvalit, jako měl klub před pandemií koronaviru. Vy se můžete přidat taky.

Ozvěny z minulosti

I předměty si pamatují malé útržky minulých událostí a rády se o ně podělí. Jenom jim někdo musí umět naslouchat...

Hana Špiritová
TERCIE B

Přesně o téhle schopnosti jsou hry ze série **Echoes** od firmy Ravensburger. V nich vyšetřujete záhady pomocí zvuků a částí rozhovorů, které si jednotlivé předměty pamatují.

Hra obsahuje dvacet čtyři karet předmětů, které můžete naskenovat pomocí aplikace v telefonu a poslechnout si příslušnou ozvěnu. Ty pak řadíte chronologicky do kapitol a postupně z nich skládáte celý příběh. V ČR zatím vyšly tři tituly: **Tanečnice**, **Koktejl** a **Mikročip**. Tanečnice vypráví příběh ducha dívky, který se zjevuje na chodbách honosného sídla: vaším úkolem je zjistit, proč zůstala na tomto světě.

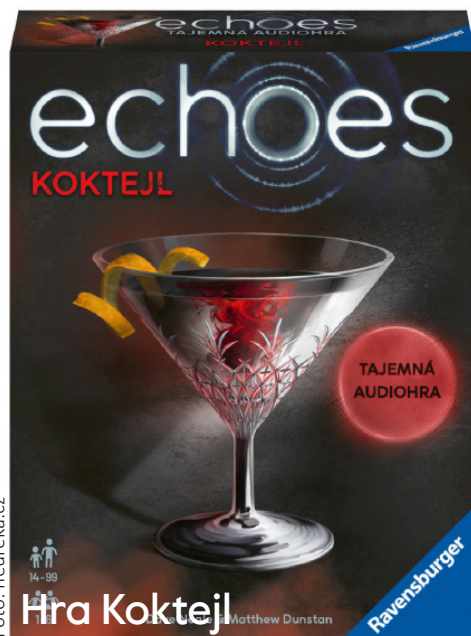

Foto: heureka.cz

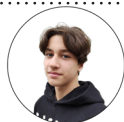
V Koktejlů pomáháte policii chytit mafiánského šéfa "Krutého Steva" pomocí ozvěn z baru, kde se scházejí nekalé živly místního podsvětí. Poslední Mikročip se odehrává v postapokalyptické budoucnosti: dokážete pomocí posledních dochovaných dnešních předmětů odhalit, co zapříčinilo pád moderní civilizace? Všechny tři nabízí kompletní české audio, ale můžete si je spustit i v angličtině nebo němčině. Já jsem hrála Tanečnici a Koktejl a obě hry jsem si užila. Vřele doporučuji si s Tanečnicí zalézt někde do tmy (a s menší skupinou lidí), má to pak opravdu atmosféru. Pokud hledáte trochu netradiční způsob, jak si užít večer s rodinou nebo přáteli v pohodlí domova, rozhodně je to skvělá volba.

Tak jak se vám to líbilo?

Jak jste již určitě zaznamenali, další ročník Majálesu na Gyrecu je za námi. Každý má na něj svůj vlastní názor. A tak jsem se rozhodl poptat čtyř odvážlivců, jestli jsou spokojeni jak se scénkami a organizací, tak hereckými výkony.

Vojtěch Gut
KVINTA A

Petra Kolářová, prima B

Jaké jsou vaše dojmy a první zkušenosti s naším Majálem?

Majáles nás bavil a zkušenosti máme dobré

Co vedlo k výběru hlavního tématu nálezu hroby Tutanchamona a jak se vám povedlo přesvědčit pana profesora Filouše?

K výběru našeho tématu nás zavedl jeden spolužák, který na něj měl v ten den, co jsme se o tom dozvěděli, referát. A pan profesor se nabídl sám, že to s námi bude hrát.

Jste spokojeni se svým výkonem, nebo jste mířili ještě výš?

Tak s naším výsledkem spokojeni docela jsme, ale jediné, co se nám nepovedlo, bylo porazit druhou primu. Jinak to šlo.

p. p. Martin Vašát

Letos jste vystupoval možná v nejvíce scénkách, kterou jste si užil nejvíce?

Všechny scénky jsem si užil, nejvíce však scénku svojí třídy, která byla podle mě nejlepší.

Při scénce Vaší třídy (kvinty B) jste si vybral velice pohlednou slečnu, co vás k tomuto výběru vedlo?

Slečna mně byla předělena, ale musím uznat, že to byl kus!

Která scénka se Vám nejvíce líbila?

Stejně jako jednička.

Kryštof Hladík, sexta B

Obhájili jste vítězství z minulého roku. Kde se berou nápady, aby scénka získala nejvíce hlasů?

Tak nějak ze zkušenosti z minulých let. Chytlavý písničky, efektní tanečky, nějaký aspoň trochu vtipný fóry... No a když se to slepí dohromady, tak je z toho scénka na Majáles. Občas je i fajn, když to sedí do tématu Majálesu, co vymýšlí septimy.

Zažili jste přesně čtyři majálesy. Který jste si nejvíce užili a na jakou příčku byste zařadili ten letošní?

Myslím, že všichni ze třídy mají na první příčce náš úplně první Majáles z primy (téma bylo Světový majáles, my jsme měli Afriku), ten už se stal třídní legendou. Letošní Majáles se podle mě vydařil lépe, než se očekávalo, nebál bych se ho zařadit na čestné druhé místo

Jak moc jste si byli jistí scénou, ve které padá mrtvola ze školy? Věděli jste, že to půjde vidět, nebo jste jen doufali?

Foto: B. Vašková

Foto: B. Vašková

Průvod

Spíš doufali. Já osobně jsem si myslel, že si toho nemůže nikdo všimnout. Ještě ráno jsme nevěděli, jestli se do třídy, odkud borci figurínu házeli, dostaneme, ale nakonec se to povedlo a prý to i bylo vidět, takže super.

p. p. Miroslav Malý

Jaké jsou vaše dojmy z první zkušenosti s naším Majálem?

Velmi pozitivní. Překvapilo mě, jak při samotném Majálesu bylo vše velmi dobře zorganizované. Také scénky, jejichž vývoj a nacvičování jsem mohl v průběhu sledovat a které celou dobu nevypadaly na to, že by se mohly podařit, se nakonec vydařily.

Čí nápad byla papírová čepice a vůbec role s ní?

Večerníček vždy nosil čepici, byla to tedy součást role, kterou jsem se pokusil ztvárnit. Ovšem ztvárnění role Večerníčka na jednokolce jsem dostal jako velmi obtížný domácí úkol na tři týdny od studentek z kvarty. Byl to opravdu tvrdý oříšek, jenž si vysloužil každodenní trénink, dvakrát denně, a jen tak na něj nezapomenu. Zrovna tak jako na zadavatele domácího úkolu. :-)

Jste jakožto kapitán hrdý na Váš tým v "Co na to Gyrec"?

Samozřejmě, kdo neumí, vede tým. Proto jako kapitán nedám na nejlepší tým na škole dopustit. :-)

Jogurtové muffiny

Muffiny se hodí ke každé příležitosti, jsou pro více lidí, a dokonce jsou i zdravější než ostatní zákusky. A navíc jsou opravdu jednoduché.

Sofie Hana Klímová
SEKUNDA A

Suroviny:

1,5 hrnku oleje
3,5 hrnku cukru krupice
1 lžička citronové kůry
2 vejce
1 vanilkový cukr
1 hrnek bílého jogurtu
1 prášek do pečiva
2 hrnky hladké mouky

Postup:

Všechny tyto ingredience dáme do mísy a mícháme, aby se propojily. Těsto pak opatrně nalijeme do formy nebo košíčků. Pečeme zhruba 20–22 min. při teplotě 180°C.

Tipy:

1. Když používáme formu na muffiny, měli bychom ji vymazat máslem nebo vložit papírový košíček.
2. Poté, co těsto nalijeme do formy/košíčku, můžeme nahoru přidat mražené lesní plody.

Foto: V. Jaroš

Kvinty v Římě

Foto: K. Ježková

Septimy na Vltavě

Foto: N. Koudělková

Sexty v Londýně

Foto: J.S. Soběslavský

Kvarty na jihu Anglie

Foto: J.S. Soběslavský

Kvarta B na Energiích

Foto: L. Conlon

Kvarta A ve VE Dalešice

Myslím, že už rozumím

Před rozhovorem s panem Berekem mě varovali všichni moji kolegové, dokonce i ti, co by mne nejradyji za mé kontroverzní a mnohdy velmi tvrdé, ale zato pravdivé články, zakopali dva metry pod zem. Já jsem si nicméně postavil hlavu a byl jsem rozhodnut záhadného pana Bereka vyzpovídat. Byl to starý muž s penězi na několik dalších životů, který si dle mého názoru mohl koupit vše od rovníku až po póly a od povrchu Země až k jejímu jádru, včetně jádra samotného. Co ho činilo tak zvláštním a mezi lidmi velmi populárním byl fakt, že své nemalé jmění velmi rád investoval do dobročinných projektů a zajímal se i o blaho nejspodnějších vrstev. Většina lidí ho proto považovala za hrdinu seslaného samotným Bohem.

Můj názor na něj byl poněkud odlišný. Nepochyboval jsem o tom, že je to opravdu slušný a čestný člověk, avšak skutečné motivy jeho činů mi zůstávaly skryty. Nechápal jsem, proč se snaží být tím hrdinou a zachráncem, za něž ho všichni považovali. Nechápal jsem, co je jeho hnacím motorem, protože jsem nevěřil, že by to byl pouze dobrý pocit a dlážděná cesta do ráje či místo na výsluní. U lidí jako on to tak nikdy nebylo, a proto jsem se s ním tak dlouho toužil setkat a položit mu všechny mé otázky.

Ze začátku mi to připadalo jako skvělý nápad, hlavně proto, že se poslední rok poněkud stahoval z veřejného prostoru a já jsem se domníval, že si možná přeje ke konci svého života nalézt trochu klidu. Nicméně poté, co pětkrát zrušil náš pracně domluvený termín asi pět minut před tím, než jsem dorazil na smluvené místo setkání, vyskakoval jsem podrážděně ze židle pokaždé, když někdo zmínil jeho jméno.

Abyste mne správně pochopili, já jakožto novinář jsem nikdy neměl příliš mnoho času nazbyt a obzvláště ne teď, když se můj šéf rozhodl propustit dvacet procent zaměstnanců, o nichž se vyjádřil jako o peníze požírajících krysách, kterých je potřeba se zbavit. Ne, rozhodně jsem neměl čas lítat po všech čertech a doprošovat se pana Bereka jeho milostivé přítomnosti.

I přesto všechno jsem nyní seděl v kavárně na rohu Grown Street, ulice, kterou neprojelo auto snad za celou dobu její existence, a popíjel vychladlou hořkou kávu. Pan Berek tu měl být před hodinou. Za dobré znamení jsem pokládal jen to, že mi zatím ještě nepřišla zpráva o dalším odložení našeho setkání, ale i tak jsem začínal být vzteky bez sebe. Ten člověk mě opravdu přivede do hrobu!

Raději než abych přemýšlel nad tím, kolik práce jsem za tu dobu mohl udělat, jsem si znovu procházel otázky, jimiž jsem se ho chystal zasypat, pokud se někdy rozhodne ukázat. Nejvíce jsem se momentálně zajímal o jeho Projekt William, slavnostně ohlášený jako největší neziskový projekt Anglie, jenž měl pravděpodobně pomoci lidem s psychickými onemocněními. Dodávám pravděpodobně, protože pan Berek se ještě přesně nevyjádřil o tom, čeho se projekt bude týkat a kdy má v plánu jej spustit. Doufal jsem, že tuto informaci se mi povede z něj dostat právě dnes.

Tady příběh nekončí!

Čtěte dál zde:

Tarja Zichová, kvinta A
Povídka zvítězila v XVII. ročníku
soutěže Skrytá paměť Moravy v
kategorii od 16–19 let.